Συλλογή της Νομολογίας

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (τέταρτο τμήμα)

της 21ης Νοεμβρίου 2019*

«Προδικαστική παραπομπή – Σχέδια και υποδείγματα – Κανονισμός (ΕΚ) 6/2002 – Άρθρο 90, παράγραφος 1 – Ασφαλιστικά μέτρα – Αρμοδιότητα των πρωτοβάθμιων εθνικών δικαστηρίων – Αποκλειστική αρμοδιότητα των δικαστηρίων που ορίζονται στη διάταξη αυτή»

Στην υπόθεση C-678/18,

με αντικείμενο αίτηση προδικαστικής αποφάσεως δυνάμει του άρθρου 267 ΣΛΕΕ, που υπέβαλε το Hoge Raad der Nederlanden (Ανώτατο Δικαστήριο των Κάτω Χωρών) με απόφαση της 2ας Νοεμβρίου 2018, η οποία περιήλθε στο Δικαστήριο στις 5 Νοεμβρίου 2018, στο πλαίσιο της δίκης

Procureur-Generaal bij de Hoge Raad der Nederlanden

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (τέταρτο τμήμα),

συγκείμενο από τους M. Βηλαρά (εισηγητή), πρόεδρο τμήματος, S. Rodin, D. Šváby, K. Jürimäe και N. Piçarra, δικαστές,

γενικός εισαγγελέας: M. Campos Sánchez-Bordona

γραμματέας: A. Calot Escobar

έχοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία,

λαμβάνοντας υπόψη τις παρατηρήσεις που υπέβαλαν:

– ο Procureur-Generaal bij de Hoge Raad der Nederlanden, εκπροσωπούμενος από τον R. van Peursem,

– η Ολλανδική Κυβέρνηση, εκπροσωπούμενη από τις C. S. Schillemans και M. K. Bulterman,

– η Ευρωπαϊκή Επιτροπή, εκπροσωπούμενη από τους É. Gippini Fournier και A. Nijenhuis,

αφού άκουσε τον γενικό εισαγγελέα που ανέπτυξε τις προτάσεις του κατά τη συνεδρίαση της 18ης Σεπτεμβρίου 2019,

εκδίδει την ακόλουθη

* Γλώσσα διαδικασίας: η ολλανδική.

Απόφαση

1 Η αίτηση προδικαστικής αποφάσεως αφορά την ερμηνεία του άρθρου 90, παράγραφος 1, του κανονισμού (ΕΚ) 6/2002 του Συμβουλίου, της 12ης Δεκεμβρίου 2001, για τα κοινοτικά σχέδια και υποδείγματα (ΕΕ 2002, L 3, σ. 1).

2 Η αίτηση αυτή υποβλήθηκε στο πλαίσιο αιτήσεως αναιρέσεως υπέρ του νόμου που ασκήθηκε από τον Procureur-Generaal bij de Hoge Raad der Nederlanden (γενικό εισαγγελέα του Ανωτάτου Δικαστηρίου των Κάτω Χωρών, στο εξής: εθνικός γενικός εισαγγελέας) κατά αποφάσεως του δικαστή των ασφαλιστικών μέτρων του rechtbank Amsterdam (πρωτοδικείου Άμστερνταμ, Κάτω Χώρες), η οποία εκδόθηκε στις 12 Ιανουαρίου 2017, σχετικά με τον προσδιορισμό των δικαστηρίων που είναι αρμόδια να διατάξουν ασφαλιστικά μέτρα στον τομέα των κοινοτικών σχεδίων και υποδειγμάτων.

Το νομικό πλαίσιο

Το δίκαιο της Ένωσης

3 Ο τίτλος IX του κανονισμού 6/2002, με τίτλο «Δικαιοδοσία και διαδικασία σε αγωγές που αφορούν κοινοτικά σχέδια και υποδείγματα», περιέχει το τμήμα 2, με τίτλο «Διαφορές σχετικά με την παραποίηση/απομίμηση και με την ακυρότητα των κοινοτικών σχεδίων και υποδειγμάτων», που περιλαμβάνει τα άρθρα 80 έως 92 του κανονισμού αυτού.

4 Το άρθρο 80 του κανονισμού 6/2002, το οποίο επιγράφεται «Δικαστήρια κοινοτικών σχεδίων και υποδειγμάτων», ορίζει στην παράγραφο 1 τα εξής:

«Τα κράτη μέλη ορίζουν στο έδαφός τους τον μικρότερο δυνατό αριθμό πρωτοβάθμιων και δευτεροβάθμιων εθνικών δικαστηρίων (εφεξής καλούνται “δικαστήρια κοινοτικών σχεδίων και υποδειγμάτων”), τα οποία ασκούν τα καθήκοντα που τους ανατίθενται με τον παρόντα κανονισμό.»

5 Το άρθρο 81 του ίδιου κανονισμού, που φέρει τον τίτλο «Δικαιοδοσία σε υπόθεση παραποίησης/απομίμησης και ακυρότητας», ορίζει τα εξής:

«Τα δικαστήρια κοινοτικών σχεδίων και υποδειγμάτων έχουν αποκλειστική δικαιοδοσία:

α) επί αγωγών περί παραποίησης/απομίμησης και –αν επιτρέπεται βάσει του εθνικού δικαίου– αγωγών για επαπειλούμενη παραποίηση/απομίμηση κοινοτικών σχεδίων και υποδειγμάτων,

β) επί αγωγών για την διαπίστωση μη παραποίησης/απομίμησης κοινοτικών σχεδίων και υποδειγμάτων, αν επιτρέπεται βάσει του εθνικού δικαίου,

γ) επί αγωγών περί ακυρότητας ενός μη καταχωρισμένου κοινοτικού σχεδίου ή υποδείγματος,

δ) επί ανταγωγών περί ακυρότητας ενός κοινοτικού σχεδίου ή υποδείγματος, οι οποίες ασκούνται στο πλαίσιο των αγωγών βάσει του στοιχείου α).»

6 Το άρθρο 90 του εν λόγω κανονισμού, που τιτλοφορείται «Ασφαλιστικά μέτρα», ορίζει τα εξής:

«1. Ενώπιον των δικαστηρίων ενός κράτους μέλους, συμπεριλαμβανομένων των δικαστηρίων κοινοτικών σχεδίων και υποδειγμάτων του κράτους μέλους αυτού, μπορεί να κατατίθεται αίτηση για λήψη ασφαλιστικών μέτρων σχετικά με κοινοτικό σχέδιο ή υπόδειγμα, όπως προβλέπεται από τη

νομοθεσία του κράτους μέλους αυτού για τα εθνικά σχέδια και υποδείγματα, ακόμη και αν, βάσει του παρόντος κανονισμού, αρμόδιο να αποφανθεί είναι δικαστήριο κοινοτικών σχεδίων και υποδειγμάτων άλλου κράτους μέλους.

[…]

3. Το δικαστήριο κοινοτικών σχεδίων και υποδειγμάτων, η δικαιοδοσία του οποίου βασίζεται στο άρθρο 82, παράγραφοι 1, 2, 3 ή 4, είναι αρμόδιο να διατάσσει ασφαλιστικά μέτρα τα οποία εφαρμόζονται στο έδαφος οποιουδήποτε κράτους μέλους, τηρουμένης της διαδικασίας για αναγνώριση και εκτέλεση σύμφωνα με τον τίτλο III της σύμβασης για την εκτέλεση. Αυτή η δικαιοδοσία είναι αποκλειστική.»

Το ολλανδικό δίκαιο

7 Το άρθρο 3 του wet tot uitvoering van de verordening van de Raad van de Europese Unie betreffende Gemeenschapsmodellen houdende aanwijzing van de rechtbank voor het Gemeenschapsmodel (Uitvoeringswet EG – verordening betreffende Gemeenschapsmodellen) (νόμου περί εκτελέσεως του κανονισμού του Συμβουλίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης για τα κοινοτικά σχέδια και υποδείγματα και περί καθορισμού του δικαστηρίου κοινοτικών σχεδίων και υποδειγμάτων), της 4ης Νοεμβρίου 2004 (Stb. 2004, αριθ. 573, στο εξής: νόμος της 4ης Νοεμβρίου 2004), ορίζει τα εξής:

«Επί των προβλεπομένων στο άρθρο 81 του κανονισμού [6/2002] αγωγών αποκλειστική αρμοδιότητα έχει, σε πρώτο βαθμό, το rechtbank Den Haag [πρωτοδικείο Χάγης] και σε διαδικασία ασφαλιστικών μέτρων ο δικαστής των ασφαλιστικών μέτρων του εν λόγω rechtbank.»

Η διαφορά της κύριας δίκης και το προδικαστικό ερώτημα

8 Η Spin Master Ltd είναι επιχείρηση με έδρα το Τορόντο (Καναδάς), η οποία δραστηριοποιείται στον τομέα των παιχνιδιών. Διαθέτει στο εμπόριο, υπό το σήμα Bunchems, ένα παιχνίδι που αποτελείται από μικρές πλαστικές μπάλες οι οποίες γαντζώνονται η μία στην άλλη και διατίθενται σε οκτώ χρωματικές παραλλαγές. Οι μπάλες αυτές παρέχουν τη δυνατότητα δημιουργίας κάθε είδους σχημάτων και μορφών.

9 Στις 16 Ιανουαρίου 2015, η Spin Master καταχώρισε στο όνομά της, υπό τον αριθμό 002614669-0002, ένα κοινοτικό υπόδειγμα για το παιχνίδι αυτό.

10 Η High5 Products BV είναι εταιρία με έδρα το Waalwijk (Κάτω Χώρες), η οποία διανέμει, με την ονομασία «Linkeez», ένα παιχνίδι που αποτελείται από μικρές πλαστικές μπάλες οι οποίες γαντζώνονται η μία στην άλλη και διατίθενται επίσης σε οκτώ χρωματικές παραλλαγές.

11 Με επιστολή της 18ης Νοεμβρίου 2016, η Spin Master όχλησε την High5 Products προκειμένου να παύσει την παραποίηση/απομίμηση του προαναφερθέντος κοινοτικού υποδείγματος.

12 Δεδομένου ότι η High5 Products δεν έδωσε συνέχεια στο εν λόγω έγγραφο οχλήσεως, η Spin Master υπέβαλε ενώπιον του δικαστή ασφαλιστικών μέτρων του rechtbank Amsterdam (πρωτοδικείου Άμστερνταμ) αίτηση ασφαλιστικών μέτρων ζητώντας την απαγόρευση της εμπορίας του παιχνιδιού το οποίο διένειμε η High5 Products.

13 Δεδομένου ότι προβλήθηκε ένσταση αναρμοδιότητάς του, ο δικαστής των ασφαλιστικών μέτρων του rechtbank Amsterdam (πρωτοδικείου Άμστερνταμ) έκρινε, με απόφαση της 12ης Ιανουαρίου 2017, ότι ήταν αρμόδιος να επιληφθεί της αιτήσεως ασφαλιστικών μέτρων που του είχε υποβληθεί. Συναφώς, στηρίχθηκε στο γεγονός ότι, αφενός, το ολλανδικό δίκαιο του παρέχει αρμοδιότητα να αποφανθεί επί

αιτήσεως της ιδίας φύσεως στηριζόμενης σε υπόδειγμα Μπενελούξ και ότι, αφετέρου, το άρθρο 3 του νόμου της 4ης Νοεμβρίου 2004 δεν έχει την έννοια ότι ο δικαστής αυτός δεν έχει αρμοδιότητα όσον αφορά διαδικασία ασφαλιστικών μέτρων στο πλαίσιο της οποίας υποβάλλεται αίτημα περί απαγορεύσεως περιοριζόμενης στο έδαφος των Κάτω Χωρών, όπως αυτό του οποίου είχε επιληφθεί.

14 Στις 31 Αυγούστου 2018, ο εθνικός γενικός εισαγγελέας άσκησε, κατά της αποφάσεως αυτής, αναίρεση υπέρ του νόμου ενώπιον του Hoge Raad der Nederlanden (Ανωτάτου Δικαστηρίου των Κάτω Χωρών), για τον λόγο ότι, κατά την εκτίμησή του, ο δικαστής των ασφαλιστικών μέτρων του rechtbank Den Haag (πρωτοδικείου Χάγης, Κάτω Χώρες), ως δικαστήριο που έχει ορισθεί βάσει του άρθρου 80, παράγραφος 1, του κανονισμού 6/2002, έχει αποκλειστική αρμοδιότητα στον τομέα των κοινοτικών σχεδίων και υποδειγμάτων, συμπεριλαμβανομένων των ασφαλιστικών μέτρων.

15 Το αιτούν δικαστήριο εκθέτει ότι το ερώτημα που του υποβλήθηκε είναι αν το άρθρο 90, παράγραφος 1, του κανονισμού 6/2002 αποκλείει νομοθεσία κράτους μέλους η οποία προβλέπει ότι η αποκλειστική αρμοδιότητα των δικαστηρίων που ορίζονται βάσει του άρθρου 80, παράγραφος 1, του κανονισμού αυτού ισχύει και για τα ασφαλιστικά μέτρα, κατά την έννοια του εν λόγω άρθρου 90, παράγραφος 1.

16 Το αιτούν δικαστήριο υπογραμμίζει το γεγονός ότι, με τη θέσπιση του άρθρου 3 του νόμου της 4ης Νοεμβρίου 2004, ο Ολλανδός νομοθέτης επιδίωξε να αξιοποιήσει την ειδίκευση του rechtbank Den Haag (πρωτοδικείου Χάγης) και του Gerechtshof Den Haag (εφετείου Χάγης, Κάτω Χώρες) στον τομέα της διανοητικής ιδιοκτησίας. Παρατηρεί ότι για το ζήτημα κατά πόσον τα δικαστήρια που ορίζονται βάσει του άρθρου 80, παράγραφος 1, του κανονισμού 6/2002 είναι αποκλειστικώς αρμόδια για τα ασφαλιστικά μέτρα υφίστανται αποκλίνουσες εκτιμήσεις στη νομολογία και στη θεωρία, τούτο δε ισχύει και σε άλλα κράτη μέλη πλην του Βασιλείου των Κάτω Χωρών.

17 Το αιτούν δικαστήριο διερωτάται ως προς την ερμηνεία που προσήκει στο άρθρο 90, παράγραφος 1, του κανονισμού 6/2002. Κατά μια πρώτη ερμηνεία, ο νομοθέτης της Ένωσης θέσπισε με τον τρόπο αυτόν μια επιτακτική εξαίρεση από τη βούληση, που κατά τα λοιπά εκφράζεται στον εν λόγω κανονισμό, να ενισχυθεί η εξειδίκευση των δικαστών, δεδομένου ότι τα κράτη μέλη δεν είναι ελεύθερα να καθιστούν τα δικαστήρια κοινοτικών σχεδίων και υποδειγμάτων αποκλειστικώς αρμόδια να επιλαμβάνονται όλων των αιτήσεων ασφαλιστικών μέτρων σχετικά με υποδείγματα. Κατά μια δεύτερη ερμηνεία, ο νομοθέτης της Ένωσης θέλησε με τον τρόπο αυτόν απλώς να επιτρέψει στα κράτη μέλη να προβλέπουν, στην εθνική νομοθεσία τους, ότι η αρμοδιότητα για την εκδίκαση αυτού του είδους των αιτήσεων παρέχεται και στα άλλα δικαστήρια που είναι αρμόδια για τη λήψη τέτοιων μέτρων στις υποθέσεις που αφορούν εθνικά σχέδια ή υποδείγματα.

18 Το αιτούν δικαστήριο εξετάζει επίσης το ενδεχόμενο, στο μέτρο που το άρθρο 81 του κανονισμού 6/2002 καθορίζει κατά τρόπο δεσμευτικό την καθ'ύλη αρμοδιότητα των δικαστηρίων κοινοτικών σχεδίων και υποδειγμάτων για τις αγωγές τις οποίες αφορά το άρθρο αυτό, το άρθρο 90 να εφαρμόζεται μόνο στα ασφαλιστικά μέτρα άλλης φύσεως.

19 Τέλος, το αιτούν δικαστήριο διευκρινίζει ότι η εξαφάνιση δικαστικής αποφάσεως κατόπιν αναιρέσεως υπέρ του νόμου που έχει ασκηθεί από τον εθνικό γενικό εισαγγελέα δεν ασκεί επιρροή στη νομική κατάσταση των μερών τα οποία αφορά η εν λόγω απόφαση, δεδομένου ότι, στην περίπτωση αυτή, η συζήτηση αφορά μόνον ένα νομικό ζήτημα που έχει ανακύψει σε πολλές υποθέσεις και ως προς το οποίο υφίστανται διαφορετικές εκτιμήσεις.

20 Υπό τις συνθήκες αυτές, το Hoge Raad der Nederlanden (Ανώτατο Δικαστήριο των Κάτω Χωρών) αποφάσισε να αναστείλει την ενώπιόν του διαδικασία και να υποβάλει στο Δικαστήριο το ακόλουθο προδικαστικό ερώτημα:

«Έχει το άρθρο 90, παράγραφος 1, του κανονισμού [6/2002] την έννοια ότι απαιτεί να ανατίθεται υποχρεωτικώς σε όλα τα μνημονευόμενα σε αυτό δικαστήρια ενός κράτους μέλους η αρμοδιότητα να διατάσσουν ασφαλιστικά μέτρα, ή αφήνει στα κράτη μέλη –πλήρως ή εν μέρει– τη δυνατότητα να αναθέτουν αποκλειστικώς στα δικαστήρια που έχουν οριστεί, σύμφωνα με το άρθρο 80, παράγραφος 1, του [εν λόγω] κανονισμού […], ως (πρωτοβάθμια και δευτεροβάθμια) δικαστήρια κοινοτικών σχεδίων και υποδειγμάτων την αρμοδιότητα να διατάσσουν τέτοια μέτρα;»

Επί του παραδεκτού της αιτήσεως προδικαστικής αποφάσεως

21 Συμφώνως προς τα στοιχεία που παρέσχε το αιτούν δικαστήριο, η άσκηση αναιρέσεως υπέρ του νόμου εμπίπτει στην αποκλειστική αρμοδιότητα του εθνικού γενικού εισαγγελέα και αποσκοπεί στην εξαφάνιση δικαστικής αποφάσεως μετά την παρέλευση της προθεσμίας για την άσκηση των τακτικών ένδικων μέσων που έχουν στη διάθεσή τους οι διάδικοι. Όταν γίνεται δεκτή μια τέτοια αίτηση αναιρέσεως, η επίμαχη δικαστική απόφαση εξαφανίζεται χωρίς εντούτοις να μεταβάλλεται η κατάσταση inter partes.

22 Η Ολλανδική Κυβέρνηση επισημαίνει ότι η αίτηση προδικαστικής αποφάσεως είναι παραδεκτή, δεδομένου ότι το αιτούν δικαστήριο είναι υποχρεωμένο να αποφανθεί επί αιτήσεως αναιρέσεως υπέρ του νόμου ασκηθείσας από τον εθνικό γενικό εισαγγελέα, η οποία συνιστά ένδικο μέσο το οποίο αποσκοπεί στη διασφάλιση της ομοιόμορφης ερμηνείας και εξελίξεως του δικαίου σε εθνικό επίπεδο.

23 Υπενθυμίζεται συναφώς ότι, κατά πάγια νομολογία, μολονότι το άρθρο 267 ΣΛΕΕ δεν εξαρτά την υποβολή αιτήσεως προδικαστικής αποφάσεως στο Δικαστήριο από τον κατ' αντιμωλίαν χαρακτήρα της διαδικασίας στο πλαίσιο της οποίας το εθνικό δικαστήριο διατυπώνει προδικαστικό ερώτημα, εντούτοις τα εθνικά δικαστήρια μπορούν να υποβάλουν τέτοια αίτηση στο Δικαστήριο μόνον εφόσον εκκρεμεί ενώπιόν τους ένδικη διαφορά και εφόσον καλούνται να αποφανθούν στο πλαίσιο διαδικασίας που πρόκειται να καταλήξει στην έκδοση δικαστικής αποφάσεως (αποφάσεις της 25ης Ιουνίου 2009, Roda Golf & Beach Resort, C-14/08, EU:C:2009:395, σκέψεις 33 και 34 καθώς και της 16ης Ιουνίου 2016, Pebros Servizi, C-511/14, EU:C:2016:448, σκέψη 24).

24 Συναφώς, σημασία έχει μόνον, όπως υπογράμμισε ο γενικός εισαγγελέας στο σημείο 33 των προτάσεών του, το δικαστήριο που ζητεί την αρωγή του Δικαστηρίου να ασκεί δικαιοδοτική λειτουργία και να εκτιμά ότι η ερμηνεία του δικαίου της Ένωσης του είναι αναγκαία για να εκδώσει τη δική του απόφαση. Το γεγονός ότι η κατάσταση μεταξύ των διαδίκων στην ένδικη διαφορά στο πλαίσιο της οποίας υποβλήθηκε η αίτηση προδικαστικής αποφάσεως δεν μπορεί πλέον να μεταβληθεί κατόπιν της εκδόσεως αποφάσεως επ' αυτής δεν δύναται να επηρεάσει τις εκτιμήσεις αυτές, οι οποίες αφορούν τη φύση των καθηκόντων που ασκεί το αιτούν δικαστήριο.

25 Επιπλέον, υπενθυμίζεται ότι η φράση «για την έκδοση της δικής του απόφασης» κατά το άρθρο 267, παράγραφος 2, ΣΛΕΕ, μολονότι αφορά το σύνολο της διαδικασίας η οποία καταλήγει στην έκδοση αποφάσεως από το αιτούν δικαστήριο, εντούτοις πρέπει να ερμηνεύεται ευρέως, ώστε να αποφεύγεται το ενδεχόμενο, αφενός, να κρίνονται απαράδεκτα πλήθος ερωτημάτων σχετικών με δικονομικά ζητήματα και, επομένως, να μη μπορούν να αποτελέσουν αντικείμενο ερμηνείας από το Δικαστήριο καθώς και, αφετέρου, να στερείται το Δικαστήριο της δυνατότητας να αποφανθεί επί της ερμηνείας του συνόλου των διατάξεων του δικαίου της Ένωσης τις οποίες υποχρεούται να εφαρμόσει το αιτούν δικαστήριο (πρβλ. αποφάσεις της 11ης Ιουνίου 2015, Fahnenbrock κ.λπ., C-226/13, C-245/13, C-247/13 και C-578/13, EU:C:2015:383, σκέψη 30, καθώς και της 16ης Ιουνίου 2016, Pebros Servizi, C-511/14, EU:C:2016:448, σκέψη 28).

26 Από τα ανωτέρω προκύπτει ότι, όταν δικαστήριο του οποίου οι αποφάσεις δεν υπόκεινται σε ένδικα μέσα, κατά την έννοια του άρθρου 267 ΣΛΕΕ, έχει αμφιβολίες ως προς την ερμηνεία του δικαίου της Ένωσης στο πλαίσιο αναιρέσεως υπέρ του νόμου, υποχρεούται να υποβάλει προδικαστικό ερώτημα στο Δικαστήριο παρά το γεγονός ότι η κατάσταση inter partes δεν θα μεταβληθεί κατόπιν της εκδόσεως προδικαστικής αποφάσεως από το Δικαστήριο.

27 Επομένως, η αίτηση προδικαστικής αποφάσεως είναι παραδεκτή.

Επί του προδικαστικού ερωτήματος

28 Με το προδικαστικό ερώτημα, το αιτούν δικαστήριο ζητεί, κατ' ουσίαν, να διευκρινιστεί αν το άρθρο 90, παράγραφος 1, του κανονισμού 6/2002 πρέπει να ερμηνευθεί υπό την έννοια ότι τα δικαστήρια των κρατών μελών που είναι αρμόδια να διατάσσουν ασφαλιστικά μέτρα σχετικά με εθνικό σχέδιο ή υπόδειγμα είναι επίσης αρμόδια να διατάσσουν τη λήψη τέτοιων μέτρων σχετικά με κοινοτικό σχέδιο ή υπόδειγμα ή αν τα κράτη μέλη είναι, εν όλω ή εν μέρει, ελεύθερα να καθιστούν συναφώς αποκλειστικώς αρμόδια μόνο τα δικαστήρια που έχουν οριστεί ως δικαστήρια κοινοτικών σχεδίων ή υποδειγμάτων.

29 Το άρθρο 90, παράγραφος 1, του κανονισμού 6/2002 ορίζει ότι ενώπιον των δικαστηρίων ενός κράτους μέλους, συμπεριλαμβανομένων των δικαστηρίων κοινοτικών σχεδίων και υποδειγμάτων του κράτους μέλους αυτού, μπορεί να κατατίθεται αίτηση για λήψη ασφαλιστικών μέτρων σχετικά με κοινοτικό σχέδιο ή υπόδειγμα, όπως προβλέπεται από τη νομοθεσία του κράτους μέλους αυτού για τα εθνικά σχέδια και υποδείγματα, ακόμη και αν, βάσει του κανονισμού αυτού, διεθνή δικαιοδοσία επί της κύριας υποθέσεως έχει δικαστήριο κοινοτικών σχεδίων και υποδειγμάτων άλλου κράτους μέλους.

30 Το ερώτημα του αιτούντος δικαστηρίου αφορά ειδικότερα το πρώτο μέρος της διατάξεως αυτής, ήτοι τον προσδιορισμό των δικαστηρίων που είναι αρμόδια σε κάθε κράτος μέλος να διατάξουν ασφαλιστικά μέτρα σχετικά με κοινοτικό σχέδιο ή υπόδειγμα.

31 Υπενθυμίζεται ότι, για την ερμηνεία διατάξεως του δικαίου της Ένωσης πρέπει να λαμβάνεται υπόψη όχι μόνον το γράμμα της, αλλά και το πλαίσιο στο οποίο εντάσσεται και οι σκοποί που επιδιώκονται με τη ρύθμιση της οποίας αυτή αποτελεί μέρος (απόφαση της 22ας Ιουνίου 2016, Thomas Philipps, C-419/15, EU:C:2016:468, σκέψη 18 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

32 Από το γράμμα του άρθρου 90, παράγραφος 1, του κανονισμού 6/2002 προκύπτει ότι ο πολίτης μπορεί να ζητήσει τη λήψη ασφαλιστικών μέτρων σχετικά με κοινοτικό σχέδιο ή υπόδειγμα όχι μόνον από τα δικαστήρια κοινοτικών σχεδίων και υποδειγμάτων του κράτους μέλους, αλλά και από κάθε δικαστήριο του κράτους αυτού που είναι αρμόδιο να λάβει τέτοια μέτρα σχετικά με τα εθνικά σχέδια ή υποδείγματα. Συναφώς, όπως επισήμανε ο γενικός εισαγγελέας στο σημείο 41 των προτάσεών του, η χρήση της φράσεως «συμπεριλαμβανομένων των» επιβεβαιώνει ότι δεν απαιτείται να πρόκειται οπωσδήποτε για εξειδικευμένο δικαστήριο.

33 Η διαπίστωση αυτή δεν κλονίζεται από τη χρήση του όρου «μπορεί» στο άρθρο 90, παράγραφος 1, του κανονισμού 6/2002. Η χρήση του όρου αυτού δεν μπορεί να θεωρηθεί ότι σημαίνει ότι η διάταξη αυτή παρέχει στα κράτη μέλη εξουσία εκτιμήσεως όσον αφορά την απονομή της αρμοδιότητας επί ασφαλιστικών μέτρων σχετικά με κοινοτικό σχέδιο ή υπόδειγμα. Πράγματι, όπως επισημαίνει ο γενικός εισαγγελέας στο σημείο 66 των προτάσεών του, ο όρος «μπορεί» αφορά, επομένως, μόνον τους πολίτες που επιθυμούν να προσφύγουν ενώπιον δικαστηρίου προκειμένου αυτό να διατάξει ασφαλιστικό μέτρο που έχει σχέση με μία από τις αγωγές του άρθρου 81 του κανονισμού 6/2002.

34 Επιπλέον, μολονότι η Ολλανδική Κυβέρνηση υποστηρίζει ότι η διάταξη αυτή δεν ρυθμίζει την εσωτερική αρμοδιότητα των δικαστηρίων εντός κράτους μέλους, αλλά καθορίζει τους κανόνες διεθνούς δικαιοδοσίας επί ασφαλιστικών μέτρων, εντούτοις από μια λίαν προσεκτική ανάγνωση της εν

λόγω διατάξεως προκύπτει ότι μόνο στο δεύτερο μέρος της, το οποίο δεν αποτελεί, αυτό καθαυτό, αντικείμενο του ερωτήματος που υπέβαλε το αιτούν δικαστήριο, μπορεί να προσδοθεί ένα τέτοιο περιεχόμενο, το οποίο δεν ασκεί επιρροή επί του ζητήματος του προσδιορισμού των δικαστηρίων που είναι, στο εσωτερικό κάθε κράτους μέλους, αρμόδια να διατάσσουν ασφαλιστικά μέτρα σχετικά με κοινοτικό σχέδιο ή υπόδειγμα.

35 Εξάλλου, αντιθέτως προς τους ισχυρισμούς της κυβερνήσεως αυτής, η διαπίστωση που περιλαμβάνεται στη σκέψη 32 της παρούσας αποφάσεως επιβεβαιώνεται από το πλαίσιο στο οποίο εντάσσεται το άρθρο 90, παράγραφος 1, του κανονισμού 6/2002.

36 Συναφώς, επισημαίνεται ότι η διάταξη αυτή περιλαμβάνεται στον τίτλο IX του κανονισμού αυτού, ο οποίος επιγράφεται «Δικαιοδοσία και διαδικασία σε αγωγές που αφορούν κοινοτικά σχέδια και υποδείγματα». Ειδικότερα, περιλαμβάνεται στο τμήμα 2 του τίτλου αυτού, που επιγράφεται «Διαφορές σχετικά με την παραποίηση/απομίμηση και με την ακυρότητα των κοινοτικών σχεδίων και υποδειγμάτων», το οποίο περιλαμβάνει τα άρθρα 80 έως 92 του εν λόγω κανονισμού.

37 Εντούτοις, από την όλη οικονομία του κανονισμού 6/2002 προκύπτει ότι οι περιλαμβανόμενες στο εν λόγω τμήμα 2 διατάξεις περιέχουν ειδικούς κανόνες διεθνούς δικαιοδοσίας και αρμοδιότητας σε υποθέσεις αγωγών λόγω παραποιήσεως/απομιμήσεως ή κηρύξεως της ακυρότητας κοινοτικών σχεδίων ή υποδειγμάτων. Οι ειδικοί αυτοί κανόνες διακρίνονται επίσης από τους κανόνες αρμοδιότητας οι οποίοι διέπουν τις λοιπές διαφορές σχετικά με κοινοτικά σχέδια και υποδείγματα, πλην των αγωγών περί παραποιήσεως/αποποιήσεως ή ακυρότητας, και οι οποίοι διατυπώνονται στο τμήμα 3 του τίτλου IX εν λόγω κανονισμού.

38 Ως εκ τούτου, αντιθέτως προς όσα υποστηρίζει η Ολλανδική Κυβέρνηση, τα ασφαλιστικά μέτρα που αφορούν κοινοτικό σχέδιο ή υπόδειγμα, στα οποία αναφέρεται το άρθρο 90, παράγραφος 1, του κανονισμού 6/2002, αφενός, αφορούν τις αγωγές περί παραποιήσεως/απομιμήσεως ή περί ακυρότητας του άρθρου 81 του κανονισμού αυτού και, αφετέρου, μπορούν να διατάσσονται από τα δικαστήρια κράτους μέλους τα οποία είναι αρμόδια για τη λήψη τέτοιων μέτρων σε σχέση με εθνικά σχέδια και υποδείγματα.

39 Συναφώς, το περιεχόμενο του άρθρου 90, παράγραφος 1, του κανονισμού 6/2002 δεν μπορεί να διαφέρει από το περιεχόμενο των λοιπών διατάξεων του τμήματος 2 του τίτλου IX του κανονισμού αυτού, δεδομένου ότι, όπως υπογραμμίζει ο γενικός εισαγγελέας στο σημείο 50 των προτάσεών του, το εν λόγω άρθρο 90, παράγραφος 1, όπως και τα άρθρα 82 έως 89 του εν λόγω κανονισμού, παραπέμπει στις αναφερόμενες στο άρθρο 81 του ίδιου κανονισμού αγωγές.

40 Επιπλέον, η ερμηνεία αυτή του εν λόγω άρθρου 90, παράγραφος 1, ανταποκρίνεται στους σκοπούς που επιδιώκει ο κανονισμός 6/2002. Πράγματι, ο νομοθέτης της Ένωσης θέλησε βεβαίως, με την ίδρυση δικαστηρίων κοινοτικών σχεδίων και υποδειγμάτων εντός εκάστου κράτους μέλους, να καθιερώσει την ειδίκευση των αρμοδίων δικαστηρίων σε θέματα κοινοτικών σχεδίων και υποδειγμάτων, προκειμένου, όπως αναφέρει η αιτιολογική σκέψη 28 του κανονισμού αυτού, να συμβάλει στην ομοιόμορφη ερμηνεία των προϋποθέσεων κύρους των εν λόγω σχεδίων και υποδειγμάτων.

41 Εντούτοις, μολονότι η επιδίωξη του εν λόγω σκοπού ομοιόμορφης ερμηνείας είναι απολύτως δικαιολογημένη όσον αφορά τις ένδικες διαδικασίες που αφορούν την ουσία των αγωγών περί παραποιήσεως/απομιμήσεως ή περί ακυρότητας, ο νομοθέτης της Ένωσης υπενθύμισε επίσης, στην αιτιολογική σκέψη 29 του κανονισμού 6/2002, ότι η άσκηση των δικαιωμάτων που παρέχει σχέδιο ή υπόδειγμα πρέπει να διασφαλίζεται κατά τρόπο αποτελεσματικό σε ολόκληρο το έδαφος της Ένωσης. Ως εκ τούτου, είναι δυνατόν να έθεσε υψηλότερα στην ιεράρχησή του, όσον αφορά αιτήσεις ασφαλιστικών μέτρων λόγω παραποιήσεως/απομιμήσεως ή λόγω ακυρότητας, τις επιταγές της εγγύτητας και της αποτελεσματικότητας έναντι του σκοπού της ειδικεύσεως.

42 Η απονομή της αρμοδιότητας για τη λήψη τέτοιων μέτρων σε κάθε δικαστήριο κράτους μέλους που είναι αρμόδιο να λαμβάνει μέτρα της αυτής φύσεως σχετικά με εθνικά σχέδια ή υποδείγματα μπορεί, ως εκ τούτου, να έχει ως αποτέλεσμα να παύσουν ταχέως και αποτελεσματικώς πράξεις που θίγουν τα δικαιώματα των δικαιούχων κοινοτικού σχεδίου ή υποδείγματος.

43 Κατά τα λοιπά, το αποτέλεσμα τέτοιων ασφαλιστικών μέτρων είναι, ως εκ της φύσεώς του, χρονικώς περιορισμένο και η λήψη τους από το αρμόδιο δικαστήριο δεν μπορεί να προδικάσει το αποτέλεσμα της κύριας αγωγής περί παραποιήσεως/απομιμήσεως ή περί ακυρότητας που εμπίπτει στην αποκλειστική αρμοδιότητα των δικαστηρίων κοινοτικών σχεδίων και υποδειγμάτων.

44 Από το σύνολο των προεκτεθέντων προκύπτει ότι το άρθρο 90, παράγραφος 1, του κανονισμού 6/2002 έχει την έννοια ότι τα δικαστήρια των κρατών μελών που είναι αρμόδια να διατάσσουν ασφαλιστικά μέτρα σχετικά με εθνικό σχέδιο ή υπόδειγμα είναι επίσης αρμόδια να διατάσσουν τέτοια μέτρα σχετικά με κοινοτικό σχέδιο ή υπόδειγμα.

Επί των δικαστικών εξόδων

45 Δεδομένου ότι η παρούσα διαδικασία έχει ως προς τους διαδίκους της κύριας δίκης τον χαρακτήρα παρεμπίπτοντος που ανέκυψε ενώπιον του αιτούντος δικαστηρίου, σ' αυτό εναπόκειται να αποφανθεί επί των δικαστικών εξόδων. Τα έξοδα στα οποία υποβλήθηκαν όσοι υπέβαλαν παρατηρήσεις στο Δικαστήριο, πλην των ως άνω διαδίκων, δεν αποδίδονται.

Για τους λόγους αυτούς, το Δικαστήριο (τέταρτο τμήμα) αποφαίνεται:

Το άρθρο 90, παράγραφος 1, του κανονισμού (ΕΚ) 6/2002 του Συμβουλίου, της 12ης Δεκεμβρίου 2001, για τα κοινοτικά σχέδια και υποδείγματα, έχει την έννοια ότι τα δικαστήρια των κρατών μελών που είναι αρμόδια να διατάσσουν ασφαλιστικά μέτρα σχετικά με εθνικό σχέδιο ή υπόδειγμα είναι επίσης αρμόδια να διατάσσουν τέτοια μέτρα σχετικά με κοινοτικό σχέδιο ή υπόδειγμα.

(υπογραφές)